

ЕРИХ КЕСТНЕР НА ЛОВ ЗА ГОДЕНИЦИ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

Беше девет часът сутринта. През нощта навярно бе валил сняг. Поне покривите се опитваха да създадат такова впечатление. Всъщност успяваха само на отделни места... Улиците изглеждаха отвратително. А минувачите влачеха нозе през кишата, сякаш караха ски.

Господин доктор Ентерлайн тъкмо извършваше последното клякане, после затвори прозореца на спалнята, пъхна се в горницето на пижамата си и закрачи из стаята. В печката дървата пукаха. Ентерлайн потри ръце, наля си чай, провери за писма, намери само вестниците и с ленива прозявка седна на писалището. Отначало побарабани с пръсти по облегалката на стола. После около една минута потрака с перодръжката. И накрая насочи цялото си внимание към своя блок календар. Спомни си, че утре е Нова година. Значи днес беше Свети Силвестър. Вследствие на тези неоспорими преценки той заоткъсва листовите с отминали дати и така стигна до 31 декември. Погледът му падна върху една отметка. Бавно се наведе, за да я прочете — и подскочи, сякаш неволно бе седнал на горещата печка...

Но листът от календара изглеждаше така:

Декември, 31 дни

31

декември

Краен срок за облога с Бетина (1000 марки).

На всяка цена трябва да го спечеля!

Росподин доктор Ентерлайн остана дълго на писалището си, сякаш твърдо решен да полудее. Лицето му не оставяше и капка съмнение за това. Накрая той издаде звук, който по никакъв начин не отговаряше на образователната му степен. И след две минути, вече готов за излизане, натисна дръжката на вратата. Хвърли последен поглед в стаята, сякаш се сбогуваше за години напред. Внезапно обаче му дойде нещо по-добро наум, втурна се към телефона, възстанови връзката и за две-три минути разговаря с някого. После затвори, записа си нещо, вдигна шапката на челото си и пак позвъни. Отново затвори. Отново си записа. И позвъни за трети път.

Цял час прекара в това отегчително разнообразие. После стана, свали си шапката и палтото, извади от една папка голям бял лист и

като стриктно използва направените бележки, нахвърли нещо, което дяволски напомняше учебно разписание. Ето го:

4:00

Кафене „Магнет“
Мелита Щьокел

4:30

Бар „Интим“
Рут Гбинер

5:00

Кафене „Буен ретиро“
Люси Шедлих

5:30

Вестибюла на „Екселсиор“
Катрин Перлбах

6:00

Кафене „Блауе ханд“
Йозефине Баш

6:30

Казино „Принцес“
Урзел Банзин

7:00

Клуб „А.С.К.“
Микс Майер

7:30

Кафене „Валфиш“
Алис Щетен

В три и половина доктор Ентерлайн вече седеше в кафене „Магнет“ и пиеше коняк. В четири имаше среща с госпожица Мелита Щьокел. Тя се появи пет минути преди четири и половина. Ентерлайн, без да вдигне очи, злобно се взираше в часовника, чиито стрелки продължаваха своя ход; момичето си поръча кафе и торта, гледаше го с любопитство и съвсем не изглеждаше незаинтересована. Накрая го попита за какво става въпрос. Вместо да отговори, той стана. Облече си палтото. Госпожица Щьокел бе изненадана и си ядеше тортата. Тогава тя му каза:

— Трябва да отидеш за кратко в Енгадин, Роберт. Въздухът там горе ще ти се отрази добре. Мога да ти препоръчам отличен хотел в Понтрезина. Името му... е, как му беше името?

Роберт Ентерлайн закопча лявата си ръкавица и рече:

— Мелита, ще се сгодиш ли за мен?

Тя изпитателно разгледа лицето му и каза, че в Санкт Мориц е прекалено оживено за душевноболни. После все пак попита?

— Кога?

Той си взе шапката от окачалката и примирено измънка:

— Веднага.

При тази дума тя се разсмя. Той сви рамене, протегна ръка и рече:

— Довиждане, малката!

Сега пък тя се ядоса; попита какво всъщност е имал наум, за да я измъкне от дома ѝ при това лошо време; дали смятал, че годежи се сключват на сбогуване! Всъщност дори нямала нищо против. Но в никакъв случай не ставало тъй бързо. Все пак първо можела да поговори с родителите си. Макар че съществувал някакъв господин Хаферкорн, когото баща ѝ гласял за нея...

Междувременно Ентерлайн отдавна се намираще на улицата, махна на един автомобил, викна „Бар Интим“, качи се и докато Мелита завършваше своята реч, той вече чакаше Рут Гвинер...

Няма смисъл да проследяваме по-нататъшните следобедни занимания на Роберт Ентерлайн. Другите седем момичета, едно след друго, му препоръчаха седем други места за почивка. Седем пъти го обявиха за леко умопобъркан. Седем пъти неудържимият му порив за годеж бе изрично определян като нескромнен и бе отхвърлян. И още седем пъти му бе подсказано, че търсенето от негова страна (впрочем

при по-дълъг срок за доставка) би намерило в бъдеще съвсем изгодно предлагане.

Сломен от мъка, пронизан до кости от снежната виелица и капнал от умора, господин доктор Ентерлайн се прибра вкъщи към осем часа. Стовари се на първия попаднал му стол и увеси глава, на която все още стоеше шапката. За описанието ни остава недостъпно онова, което той вършеше и мислеше.

Защото не вършеше и не мислеше нищо. — Душата му напомняше голям театър, чиито актьори се бяха разотишли, понеже нямаше зрители...

Покрай прозорците се вихреха снежинки, сякаш бързаха нанякъде. Минувачите на улицата крачеха с приведени глави срещу вятъра и измъкваха краката си от кишата. Точното определение бе: „кучешко време“...

Тогава иззвъня телефонът. Ентерлайн се запрепъва през тъмната стая и измърмори:

— Ало!

Гласът от другия край сигурно му бе познат; защото той преглътна една ругатня и попита толкова невинно, колкото можеше:

— Какво има, Бетина? Кааак? Облог между нас? Сигурно е недоразумение!... Най-сериозно, не си спомням. Впрочем за какво става дума?

На това място от разговора Бетина, изглежда, намери за най-добре шумно да се разсмее; защото Ентерлайн гневно махаше във въздуха с ръка, но нежно каза:

— Успокой се, моля те, и по-добре ми довери предмета на нашия облог... Хм... Тъй, тъй... Възможно е. Е, и? Но това е лудост, скъпа моя! Да се сгодя през тази година, казваш, или хиляда марки?... Скрепено с документ?... Ооох! — Това ще е най-доброто... Веднага? Първо искам да хапна нещо. Може би след половин час? Хубаво. Довиждане, Бетина!

Трябва да се смята за доказано и правдоподобно, че Роберт Ентерлайн не яде нищо. По-скоро той проседя десетина минути на писалището в изнурителен труд; преброи парите в портфейла си и в ковчежето; иронично разгледа последното банково извлечение; пишеше числа едно под друго, които събираше и изваждаше, докато не проумя, че само умножението можеше да му помогне, а после излезе.

В течение на деня господин доктор Ентерлайн трябваше осем пъти да чака млади дами, които обикновено закъсняваха. Но Бетина Фуке дойде на срещата преди него. Поздравиха се сърдечно. С трогателни усилия Ентерлайн успя да разтегли финалния разговор, който на двамата — по-точно казано, на него — предстоеше. Минаха часове; смениха няколко заведения за удоволствие на гостилничарите — но до единайсет часа за облога разговаряха само с погледи... Бетина (през цялото време и във всички заведения) запазваше своята усмихнато-невъзмутима деловитост, с която бе известна сред приятелите си, както и че обичаше да се представя за лекарка. Бавно, но сигурно, Ентерлайн изпадна в състояние, за което се твърди, че те избива кървава пот. Колкото по-късно ставаше, толкова по-често той тайно вадеше часовника от джоба си. Сериозно ли се надяваше да избегне съдбата си? Внезапно Бетина попита:

— Всъщност колко е часът, Роберт?

Заловен на място, той скри часовника под масата и скромно каза:

— Пет минути преди единайсет и половина!

— По дяволите! — извика Бетина. — Значи трябва бързо да инкасирам моята печалба от облога. В брой ли ще платиш или с чек?

Роберт заяви, че не му е възможно веднага да предостави хиляда марки. Впрочем облогът навярно бил невалиден, щом той го е забравил и по тази причина не бил в състояние... Бетина Фуке изрови от чантата си едно листче, на което личеше подписът на Ентерлайн. И после се осведоми каква основна лихва смята той за уместна, ако тя благоволи да отсрочи дълга му. Ентерлайн сви рамене и разискването продължи. Пет минути преди Нова година се споразумяха за олихвяване с петнайсет процента (годишно) и определиха срок за погасяване, който Ентерлайн обеща да спазва.

По време на това забележително споразумение Бетина стана много неспокойна и, изглежда, смяташе, както преди Ентерлайн, часовника за крайно необходим... Три минути преди дванайсет госпожица Фуке се изчерви и с необичайно скромнен тон (гласът ѝ направо трепереше, сякаш издаваше страх) каза:

— Роберт, не ти ли минава мисълта, че все пак можеш да спечелиш облога? Още сега?

Господин доктор Ентерлайн поклати глава и мрачно отбеляза:

— С коя ли бих могъл толкова бързо да се сгодя?

Все пак последните му думи прозвучаха по-различно от първите. В тях проблясваше нещо като безкрайно изумление. Той погледна Бетина. Но тя изведнъж бе открила по роклята си някакво пухче, което издуха с голяма прецизност и похвално търпение.

Накрая тя все пак го погледна; малко безпомощно, сякаш всеки миг щеше да заплаче. Прошепна:

— Роберт, остава още една минута...

Уместното чувство за деликатност не ни позволява да опишем в подробности следващата сцена. И вместо неизискана изчерпателност ще преминем направо към трети януари, когато у семейства Щьокел, Гвинер, Шедлих, Перлбах, Баш, Бацин, Майер, Щетен и много други пристигна пощенска картичка, която предизвика известна сензация, а при дъщерите на споменатите семейства — възмущение или сълзи. Или, в най-лошия случай, и двете.

На пощенската картичка бе изписано с шрифт кохшер антиква-курсив:

В новогодишната нощ се сгодиха:

Д-р мед. Бетина Фуке.

Д-р инж. Роберт Ентерлайн.

В резултат на облог, който и двамата спечелиха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.